

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤῶΝ ΦΥΛΛῶΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραμμίον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναϊδος» καὶ τῶν ξένων «Περιοδικῶν» ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμμοτοσῆμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἡ ὀκνηρία εἶναι σκωρία καὶ καρκίνος τῆς ψυχῆς, τὸ προσκεφάλαιον τοῦ διαβόλου ἐφ' οὗ ἀναπαυόμενος σύρει τὸν ἄνθρωπον εἰς μυρίας παρεκτροπὰς· ὁ τάφος ζῶντος ἀνθρώπου. Τὸ ἔδαφος ἀφιέμενον εἰς ἡσυχίαν ταχέως θὰ παραγάγῃ πολλὰς ρίζας, ἀνακινούμενον ὅμως διὰ χεῖρὸς τοῦ ἐργάτου παράγει καρπὸν πρὸς τροφήν. Δὲν εἶναι μόνον ὀκνηρὸς ὁ μὴδὲν ποιῶν ἀλλὰ καὶ ὁ δυνάμενος νὰ καταγίνη εἰς ἐπωφέλεστερον ἔργον. Ἡ καταστροφὴ τινῶν ἀνθρώπων χρονολογεῖται ἕκ τινος ὥρας σχολῆς, διότι ἡ ἐνασχόλησις εἶναι ἡ πανοπλία τῆς ψυχῆς. Σατυρικόν τι ποίημα παρουσίαζε τὸν διάβολον ὡς ἀλιεύοντα ἀνθρώπους καὶ προσαρμόζοντα τὸ δέλεαρ αὐτοῦ κατὰ τὰς διαθέσεις καὶ τὸ ἔργον τῆς λείας του· ἀλλ' ὁ ὀκνηρὸς οὐδεμίαν, ἔλεγε, ἐδίδεν αὐτῷ φροντίδα, διότι ἔδρακε τὸ γυμνὸν ἄγκυστρον. Ἡ ἐργασία ἐπομένως πρέπει νὰ ᾖ τὸ κύριον μέλημα τοῦ ἀνθρώπου οὐδόλως ἀποβλέποντος εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς ἀλλ' εἰς τὴν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν, ὡς ἀποτρεπούσης αὐτὸν ἀπὸ πάσης κακῆς καὶ ὀλεθρίας συνεπειᾶς.

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ἐἰσὶν ὑπόσχεσις ἐδόθη πρὸς θυσίαν ἐνὸς βοῦς συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἱεροῦ Κολλεγίου. Δωρεαὶ ἐδόθησαν τοῖς πρεσβευταῖς ἐξ Αἰτωλίας. Ὁ Ἐλευνίος, ὁ πραιτωρ, ἀνεχώρησεν εἰς Σικελίαν.

Ἐγεῦμα ἐδόθη εἰς τὸν λαὸν ὑπὸ τῶν υἱῶν τῆς Μαρίας, κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς μητρὸς των.

Ἐδράμα ἐδιδάχθη σήμερον, ἱερὸν τῆ Κυβέλης.

Ἐπί τῇ ἐνάτῃ Ἀπριλίου.

Ὁ Ποπίλιος Ἀθήνας, ὁ Κ. Δέκιμος καὶ ὁ Κ. Ὅστιλιος ἀπεστάλησαν πρεσβευταὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ὅπως συμβιβάσωσι τὴν διένεξιν δι' ἣν νῦν πολεμοῦσιν. Δίαν πρῶτ' ἀνῆλθον, ὑπὸ μεγάλης συνοδείας πελατῶν καὶ συγγενῶν ἀκολουθούμενοι, νὰ προσενέγκωσι θυσίαν καὶ σπονδὰς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κάστρος καὶ Πολυδεύκου πρὶν ἢ ἀρξάνται τῆς ὁδοπορίας των.

Τὰ ἐξῆς ἀνήκουσιν εἰς σειράν τοῦ αὐτοῦ δημοσιεύματος, ὅταν ἦτο ἑκατὸν εἰκοσὶν ἔτη παλαιότερον. Ταῦτα εἰσὶ πληρέστερα καὶ τερπνότερα ἢ τὰ πρότερον μνημονευθέντα, τῆς τέχνης τῆς ἐρημεριογραφίας προοδευσάσης ταχέως ὡς καὶ πᾶν ἕτερον, ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν Ῥώμην· ὀλίγα παραδείγματα ἀρκέσουσιν.

Ἐἰσὶν Ἰλλυνοὶ καὶ Μυραῖναι, ὑπατοὶ. Τρίτη ἰδῶν Μαρτίου.»

Ἐἰσὶν Μυραῖναι ἔθυσεν λίαν πρῶτ' ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κάστρος καὶ Πολυδεύκου καὶ μετὰ ταῦτα συνῆλθεν ἡ γερουσία ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Πομπηίου.

Ἐἰσὶν Καλενδῶν Σεπτεμβρίου. Ὁ Μάρκος Ἰούλιος Κικέρων συνήγορησεν ὑπὲρ τοῦ Κορνηλίου Σύλλα, κατηγορηθέντος ἐπὶ συνεργείᾳ ἐν τῇ συνομοσίᾳ τοῦ Κατιλίνα καὶ ἐκέρδησε τὴν δίκην διὰ πλειοψηφίας πέντε δικαστῶν. Οἱ τριβούνοι ἦσαν κατὰ τῶν κατηγορουμένων.»

«Εἰς τῶν πραιτόρων εἰδοποίησε δι' ἐδίκτου ὅτι ἀνέβαλε τὰς συνεδριάσεις του ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἕνεκα τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς του».

«Εἰδήσεις ἦλθεν εἰς Σερτινιον, τὸ πραιτόρα, ἐνῶ ἔδρευεν ἐπὶ δικαστηρίου δικάζων ὑποθέσεις, ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπέθανεν. Τοῦτο ἐμνηνεύθη ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ Κοππονίου (κατηγορουμένου ἐπὶ φαρμακείᾳ), ὅπως ὁ πραιτωρ ἀναβάλλῃ τὴν δίκην· ἀλλ' ὁ πραιτωρ, ἀνακαλύψας τὸ ψεῦδος τῆς εἰδήσεως, ἐπανήλθεν εἰς τὸ δικαστήριον». (Ὁ πραιτωρ ἦτο μία τῶν κυριωτέρων ἀρχῶν, τὸ ἀξίωμα δ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐν ἔτει 388 ἀπὸ κτ. Ῥώμης, ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ *praecundo*, κτ. προβαδίζειν. Ἐν Ῥώμῃ οἱ πραιτόρες ἐφαίνοντο μετὰ μεγάλης πομπῆς. Δύο ῥαβδούχοι προηγούντο αὐτῶν ἐφόρου τὴν *praetoria* (τίβεννον), ἐφαίνοντο δὲ εἰς τὸ δημόσιον ἐπιβαίνοντες λευκῶν ἵππων).

«Τετάρτη Καλενδῶν Σεπτεμβρίου. Ἡ κηδεῖα τῆς Μετέλλας Πίας, ἐστιάδος, ἐγένετο. Ἐτάφη αὕτη ἐν τῷ τάφῳ τῶν προγόνων αὐτῆς, ἐπὶ τῆς Αὐρηλιανῆς ὁδοῦ».

Τὸ ἀξίωμα τοῦτο τῶν ἐστιάδων χρονολογεῖται, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ῥωμύλου οὗσης ἐστιάδος. Ἀπηρεῖτο νὰ ἀνήκωσι αὐταὶ εἰς καλὴν οἰκογένειαν, ἄνευ κληίδος ἢ δυσμορφίας ἐν οἰωδῆποτε τοῦ σώματος μέρει. Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔδει νὰ διάγωσιν ἐν αὐστηροτάτῃ ἐγκρατείᾳ· τὰ πρῶτα δέκα ἔτη κατηναλίσκοντο εἰς ἐκμάθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ τάγματος, τὰ δεύτερα δέκα εἰς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν μετ' εὐλαβείας, τὰ δὲ τελευταῖα εἰς διδασκαλίαν ἐκείνων αἵτινες εἰσῆρχοντο εἰς τὸ τάγμα. Ἡ ἀσχολία αὐτῶν ἦτο νὰ ἐπαγρυπνώσιν καὶ τρέφωσι τὸ ἱερὸν πῦρ τὸ ὅποιον ἐτηρεῖτο διαρκῶς καὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστίας, ἢ κατὰ σύμπτωσιν ἀπόσβες τοῦ ὁποίου ἐθεωρεῖτο ὡς πρόδρομος μεγάλης δυστυχίας εἰς τὴν πολιτείαν. Αὐστηραὶ τιμωρίαι ἐπεβάλλοντο εἰς τὴν παραβάσαν τὸ καθῆκον αὐτῆς ἐστιάδα. Κατεδικάζετο εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν δούλων καὶ καλυπτομένη μόνον διὰ λεπτοῦ πέπλου, ὑφίστατο τὴν ποινήν τῆς μαστιγώσεως διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ποντίφηκος.

Φοβερώτερα τιμωρία ἐπεβάλλετο εἰς τὴν ἐστιάδα ἥτις παρεβίαζε τὴν περὶ ἀγνείας αὐτῆς ὑπόσχεσιν. Μάλιστα δὲ τὸσον αὐστηρῶς αἱ ὑποσχέσεις ἐκείναι ἠρμηνεύοντο ὥστε ἡ ἀπλή πιθανότης ὑποχωρήσεως εἰς πειρασμὸν ἐθεωροῦτο ἰκανή. Ἑστίας τις κατεδικάσθη εἰς θάνατον διότι ὠμολόγησε ὅτι, διὰ τὴν εὐχάριστον προσδοκίαν μέλλοντος γάμου, θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ. (*moriar, nisi nubere dulce est*).

Ῥωμαϊκαὶ ἐφημερίδες αἱ μέχρις ἡμῶν ἔλθουσαι, δὲν δίδουσι λεπτομερείας τῶν φοβερῶν τούτων ἐκτελέσεων. Μόνον ἀναφέρουσι μετὰ φοβερᾶς ἐπιφυλάξεως, ὅτι ἡ ἔνοχος ἀπέφευγεν. Καίτοι ἦτο κατὰδικος ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἱερότης τοῦ ἀξιώματος αὐτῆς ἦσαν ἀναπόσπαστα ἀπ' αὐτῆς μέχρι τέλους· καὶ τὸ ἀτυχὲς πλάσμα ἐβίωνεν εἰς τὸν θάνατον μετὰ τῆς πομπῆς

καὶ ἐπισημότητος ἐκείνης ἥτις ἠδύνατο μᾶλλον ν' ἀρμόζῃ εἰς βασιλικὴν νεκρικὴν πομπήν. Ἀλλὰ τί συνέβαινε;

«Ἐπάρχει», λέγει ὁ Πλούταρχος, «παρὰ τῇ πύλῃ τοῦ Κολλίνου, μικρὸν καὶ βαθὺ σπήλαιον, ἢ κατάβασις δὲ εἰς τοῦτο ἐγένετο δι' ἀνοίγματος ἰκανοῦ νὰ χωρήσῃ ἀνθρώπινον σῶμα. Ἐντὸς τούτου εἰσὶ τεθειμένα, μικρὰ κλίνη, ἠναμμένος λύχνος, εἰς ἄρτος, φιάλη ὕδατος, φιάλη ἐλαίου καὶ κάδος γάλακτος, ὅπως μὴ προσβληθῇ ἡ θρησκεία διὰ τῆς ἀδείας ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης ἄτομον ἀφισρωμένον μετὰ τοσοῦτον ἐπισήμου καὶ ἱερᾶς πομπῆς».

Αὐτηρὰ καὶ πένθιμος ἦτον ἡ ἡμέρα ἐν Ῥώμῃ καθ' ἣν ἐγένετο μία ἐκ τῶν φοβερῶν τούτων πομπῶν, ἐν φοβερᾷ σιωπῇ, ἐν μέσῳ τῶν βαιουσῶν πλήθους ὁδῶν—τοῦ λαοῦ ἰσταμένου ἐν ἀποστάσει μὲ προσηλωμένα βλέμματα ἐπὶ τοῦ κινουμένου τάφου (φορείου οὕτω κατεσκευασμένου ὥστε οὐ μόνον ν' ἀποκρύπτῃ, ἀλλὰ σχεδὸν νὰ ἀποπνίγῃ τὰς κραυγὰς τοῦ ἀθλίου ὄντος τοῦ ἐν αὐτῷ κειμένου), τὸ ὅποιον μετέβαινε εἰς τὸν σκοτεινότερον τάφον τὸν παρὰ τῇ Πύλῃ τοῦ Κολλίνου.

Ὅτε ἐφθάνεν ἐκεῖ, οἱ ῥαβδούχοι ἀπεμάκρυνον τοὺς πέπλους καὶ τὰ παράθυρα, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς—ἀφοῦ ἐψυθίριζε μυστηριώδεις προσευχὰς, ἀπέσυρεν ἔξω τὴν κατὰδικον, καὶ ὠδήγει τοὺς τρέμοντας πόδας αὐτῆς εἰς τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας θὰ κατήρχετο ζῶσα εἰς τὸν τάφον. Εἶτα ἡ κλίμαξ ἀπεσύρετο καὶ ἡ ὀπή ἐκλείετο, καὶ ἐκαλύπτετο διὰ χώματος εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀφίσταται ὕψωμα ἢ ἴχνος· τοῦτο δὲ ὅπως σημάνη ὅτι ἡ ἀφειδίσα κάτωθεν ἦτο ἀναξία νὰ λογιζέται οὔτε μεταξὺ τῶν ζώντων οὔτε μεταξὺ τῶν νεκρῶν.

Αἱ ἐστιάδες κατηργήθησαν καὶ τὸ πῦρ τῆς Ἑστίας ἀπεσβέσθη ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου.

Ἐκ τῆς τελευταίας ἄνω μνησθείσης ἐφημερίδος—**4 Καλ. Σεπτ.**—μανθάνομεν πρὸς τούτοις ὅτι οἱ τιμηταὶ συνωμολόγησαν συμφωνίαν ὅπως ὁ ναὸς τοῦ Ἄγτου Λοκουντίου (οὐρανοῦ τινος κυρίου τοῦ ὁποίου ἡ ὑπεράνθρωπος φωνὴ εἰδοποίησε τοὺς Ῥωμαίους περὶ τῆς προσεγγίσεως τῶν Γαλατῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Καμίλλου) ἐπιδιορθωθῇ ἀντὶ εἰκοσι πέντε σεστερτίων (6 δραχμῶν καὶ 30 λεπτῶν), ὅπερ ἦτο λίαν οικονομικὴ συμφωνία, καὶ ἀξία μνημονεύσεως ἐν τοῖς Ἡμερησίοις Νέοις.

Ἐξετάζοντες τὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου κόσμου φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐάν, ἀφ' ἑνός, εὐρίσκομεν τὴν αὐτὴν συντομίαν, σαφῆνειαν καὶ ἀπλότητα τὴν διακρίνουσαν τὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῶν μεταλλίων καὶ τῶν δημοσίων μνημείων τῶν ἀρχαίων, εἰσὶν, ἀφ' ἑτέρου, ἐστερημένα τῆς ζωηρότητος καὶ τῶν στροφῶν ἐκείνων τῆς φράσεως, ἅτινα καθιστῶσι τερπνὴν τὴν νεωτέραν ἐφημεριδογραφίαν.

Ἡ ΕΜΜΑ ΛΙΣΣΑΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιγραφοὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 21)

Ἡ πρῶτα τέλος ἤγγικεν καθ' ἣν ἡ Ἐμμα ἔδει νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κυρίας Ῥώσσελ, καὶ οἱ σεβάσμιοι αὐτῆς συγγενεὶς παρεσκευάσαν τὰ πάντα διὰ συμβάν λίαν σπουδαῖον δι' αὐτοῦς. Ἡ Βιολέττα ἔθεσεν ἐν σμικρῷ καλάθῳ τὴν τροφὴν τῆς Ἐμματος διὰ τὴν ἡμέραν, προσθεῖσα μαχαίριον καὶ περόνιον, κοχλιάριον καὶ ποτήριον, αὐστηρῶς ἐπιτάττουσα αὐτῇ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ τὰ πλύνωσιν ἢ ὑπηρεταί τῆς κ. Ῥώσσελ, αὐτὸ δὲ τὸ καλάθιον ἦτο κεκλεισμένον διὰ κλειδὸς τὴν ὅποιαν ἐκράτει ἡ Ἐμμα. Μετὰ τοῦτο ἡ Ἐμμα μετέβη εἰς τὴν πρῶτὴν προσευχὴν τῆς Λείλας, ἥτις μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἀνήρτησεν ἀπὸ τοῦ λαίμου αὐτῆς μικρὸν χρυσοῦν κιβώτιον, τὸ ὅποιον ἐπέβαλεν αὐτῇ οὐδέποτε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς Ναζωραῖον νὰ ἐγγίσῃ. Περιέργοι χαρακτήρες ἦσαν ἐγκεχαραγμένοι ἐπὶ τοῦ φυλακτηρίου τούτου, ἐγκλειστοὶ μικρὸν πάπυρον ἐφ' ᾧ ἦσαν γεγραμμένα παράδοξα ἱερογλυφικά, παρὰ τοῦ Ῥαββίνου Ἰωνάθαν, τὰ ὁποῖα οὗτος διεκέρυττεν ὡς ἔχοντα τὴν δύναμιν νὰ προσφυλάττωσιν τὸν φέροντα ἐκ τῆς αἰρέσεως, μαγγανείας καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κακοῦ δαίμονος!

Μετὰ τὴν Λείλαν ἡ Ἐμμα ἐπορεύθη εἰς τὸν πάπυρον αὐτῆς ὅστις ἐπέδειξεν αὐτῇ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας των, ἐπιτάξας αὐτῇ νὰ προσέχῃ ἀναμιγνυομένη εἰς τὴν κοινωνίαν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὴν πατριὴν θρησκείαν καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὰς διλέξεις μετὰ τῶν Ναζωραίων.

Τὰ βιβλία τὰ δοθέντα εἰς τὴν Ἐμμαν ἦσαν μία Παλαιὰ Γραφή, ἐν Ψαλτήριον καὶ ἐν βιβλίον ἡμερησίας προσευχῆς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Ἡ Μιριάμ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μεταφέρῃ τὴν Ἐμμαν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Ῥώσσελ τὴν 9ην τῆς πρῶτης καὶ νὰ συνοδεύῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν 5ην τὸ ἑσπέρας· οὐδόπως ὅμως ἐπέθετο νὰ διέλθῃ τὸν οὐδὸν τοῦ σχολείου οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, διότι αὕτη ἔμεισε καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ πολλάκις προεῖπε φοβερὸν ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς συναφείας τῆς Ἐμματος μετ' αὐτῶν!

Ἡ κ. Ῥώσσελ ἔθηκε τὴν Ἐμμαν ἐπὶ χαμηλοῦ βήθρου παρ' αὐτῇ ὑποδεχθεῖσα ταύτην μετὰ πάσης προσηνείας. Ὁ πρῶτος μὴν τῆς εἰς τὸ σχολεῖον μεταβάσεως αὐτῆς διήλθεν ἡσύχως καθόσον ἡ κ. Ῥώσσελ ἀπέφυγε πᾶσαν λέξιν ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας τῶν ἄγαν ἀγρόπνων αὐτῆς συγγενῶν. Μετὰ τὴν πάροδον ὅμως τριῶν μηνῶν ἤρξατο, οὐδόπως ἀπευθυνομένη εἰς τὴν Ἐμμαν ἀμέσως, ἀλλ' οἶνεὶ διδάσκουσα τὰς ἄλλας μαθητριάς, νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὴν Ἐμμαν ἰδέας περὶ χριστιανισμοῦ. Ὁ τρόπος οὗτος ἦτο μὲν βραδύς, ἀλλ' ἐπήνεγκεν ἀποτέλεσμα. Ἐν ἔτος

παρήλθεν οὕτω, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ ἡ Ἐμμα εἶχεν μεταβάλει ἐντελῶς φρονήματα. Ἡ καρδία αὐτῆς καὶ ἡ ἀγάπη εἶχον ἀφοσιωθῆ εἰς τὸν Ναζωραῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ πάππος αὐτῆς τῇ ἐπέβαλεν αὐστηρῶς νὰ προσφυλαχθῇ. Φοβουμένη δὲ μήπως, ἐάν οἱ αὐστηροὶ αὐτῆς συγγενεὶς ἐννοήσωσι τι, ἀπέκρυπτε τοὺς λογισμοὺς, ἵνα μὴ στερηθῇ τῆς διδασκαλίας τῆς κ. Ῥώσσελ τὴν ὅποιαν τοσοῦτον ἐξέτιμα. Παρίστατο δὲ καὶ εἰς τὰς ἐσπερινὰς συνελεύσεις τῶν συγγενῶν αὐτῆς καὶ ῥαββίνων ἀλλ' οὐδόπως ἐπέθετο πλέον εἰς τὰς βεβιασμένας ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἔδιδον εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.

Καὶ ἕτερον ἔτος παρήλθε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἡ κ. Ῥώσσελ ἠκολούθει τὴν αὐτὴν πορείαν ἐπὶ τῆς μαθητριάς αὐτῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἐλιέξερ συχνάκις προσεκάλεε τὴν κ. Ῥώσσελ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, πολλάκις δὲ συνέπιπτε καὶ λόγος περὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων, μάλιστα ὅταν Ῥαββίνος τις παρίστατο, ἀλλ' ἡ κ. Ῥώσσελ μετὰ μεγάλης δεξιότητος ἀπέφευγε πᾶσαν ἐκφρασὴν ἥτις ἠδύνατο νὰ προσβάλλῃ τὴν πίστιν αὐτῶν.

Ἀκούσασα δὲ ἐσπέραν τινα παρὰ τῆς ἀξιαγάστου Βιολέττας ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Ἐμματος Ἄννα ἔτρεφεν ἀποστρεφὴν κατὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἐζήτησεν ἡ κ. Ῥώσσελ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν οἶκον τῆς. Ὁ σύζυγος αὐτῆς τὴν ὑπεδέχθη μετ' εὐμενείας ἀλλ' ἡ Ἄννα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀπέχθειαν αὐτῆς πρὸς τὴν διδασκάλισσαν θυγατρὸς ἣν ἐμίσει. Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἡ συνδιάλεξις ἐστρέφετο περὶ ἀδιάφορα ἀντικείμενα μετὰ ψυχρότητος συζητούμενα, ἡ παρουσία δὲ τοῦ Ῥαββίνου Κόλμαρ συνετέλεσε νὰ γίνωσι καὶ ὑπαινιγμοὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν οὐδόπως τὴν κ. Ῥώσσελ εὐχαριστήσαντες.

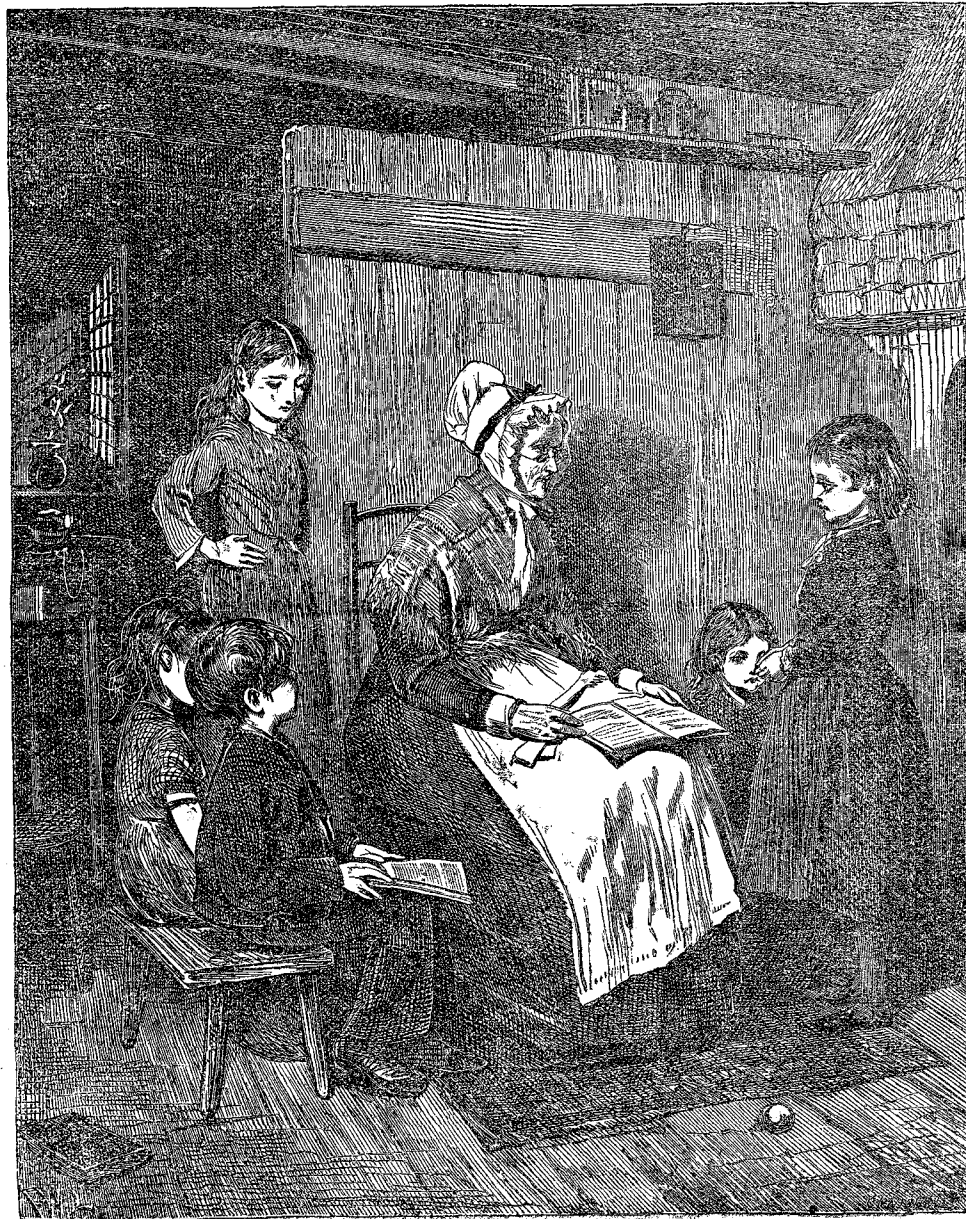
Μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἡ διδασκάλισσα ἀναγκασθεῖσα ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλίαν, τοῦτο δὲ λίαν ἐλύπησε τὴν Ἐμμαν. Ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσει ἀπεφάσισε νὰ παρασκευάσῃ τὰ μέσα δι' ἃν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς μαθητριάς αὐτῆς ἐάν πρόωρος ἀνακάλυψις τῶν ἀρχῶν αὐτῆς ἐξέθετεν αὐτὴν εἰς καταδίωξιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν συγγενῶν τῆς. Ἀλλ' ὀλίγον προέβλεπε τὴν φοβερὰν δύελλαν ἥτις μετὰ ταῦτα συνήχθη ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς μαθητριάς, ἥτις, ὅταν ἐξέσπασε, εὗρεν αὐτὴν ἄνευ προστάτου ἢ συμπαθοῦντος χριστιανοῦ φίλου νὰ καταπραύνη τὴν δριμύτητα καὶ τὸ βάρος αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ Δρ. Σαλβατῶρ Βίντσης ἐκ Κατανίας τῆς Ἰταλίας, ἀναγγέλλει εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐταιρίας διὰ προκηρύξεως, ὅτι μεγάλη ἀναστάττωσις εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας πρόκειται νὰ τελεσθῇ, καὶ ὅτι ἀνεκάλυψε ἢ θέλει ἀποδείξει μετ' οὐ πολὺ δι' ἀναμφισβήτητων καὶ ἀκατανικήτων ἀποδείξεων ὅτι ἡ οὐσία τῆς δέμότητος τοῦ φωτός, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τοῦ, μαγνητισμοῦ, καὶ τῆς ζωῆς εἶναι τὸ ὄξυγονον.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΙΡΗΝΙΩΣ

Μιά γερόντισσα Δασκάλα ή κυρία Ειρηنيώ
Ποῦ φαίνόταν καθὼς πρέπει εἰς τὰ χρόνια τὰ μικρά,
Εἶχε πόθο γιὰ ν' ἀνοίξῃ καὶ ἐκείνη ἓνα σχολεῖο
Σ' τὴν καλὴ τῆ γειτονιά της 'στὴ Μητρόπολι κοντᾶ'
Κι' ὅταν πέρασαν τὰ χρόνια τὰ δροσάτα εἴκοσι δύο
Ἐκατόρωσε νὰ κάμῃ τὸ χουσό της τὸ σχολεῖο.

Κι' ὅσα ἦσαν ποιδάκια 'στ' Εἰρηνιώ γειτονικά
Ποῦ πολὺ ἐδίχων ὅλα πῶς τὰ γράμματ' ἀγαποῦν,
'Ἡ Δασκάλα 'στὸ σχολεῖό της τὰ ἐπὶρ' εὐγενικά
Νὰ τὰ μάθῃ νὰ διαβάζουν, τὴ μαυιά τους ν' ἀκοῦν'
Καὶ ἀκόμα 'στὴ καρδιά της ὅταν πέρτουν νὰ πλαγιάσουν,
Μ' εὐχάρισται 'στὸν Πλάστη προσευχοῦλα νὰ διαβάσουν.

Τὸ Σχολεῖο τί πράγμα εἶναι τὸ καθ' ἓνα σας τὸ ξεύρει,
'Απὸ σὰς παιδιὰ μεγάλα, ἀπὸ σὰς παιδιὰ μικρά,
Κι' ὅποιου ἡ ψυχὴ ποτὲ του τὸ σχολεῖο δὲν γυρεύει
Δυστυχιὰ θὰ τὸν πλακώσῃ 'στὴ ζωὴ καμμιά φορὰ,
Μιμηθῆτε τὰ παιδάκια ποῦ 'σαυτὴ τὴ ζωγραφιά
Μὲ βιβλίο εἰς τὸ χέρι δίδχουν τόση προθυμίᾳ.

Πόσα πράγματα μαθίνει 'στὸ Σχολεῖο ὅποιος πάει,
Πόσα εὐμορφα τραγοῦδια, ἱστορίας, προσευχαίς,
Τὴν ψυχὴ πῶς ξευγενίζει καὶ τὰ φρόνιμα ζητάει
Καὶ τί συμβουλαὶς διδάσκουν τοῦ βιβλίου ἢ ζωγραφιάς
Σ' τὸ Σχολεῖο, 'στὸ Σχολεῖο ὅποιος θέλει νὰ ὑψωθῇ,
'Ἐκεῖ πέρα εἶναι τὰ πλούτη καὶ ἐκεῖ θὰ δοξασθῇ.

N. ΙΓΓΑΕΡΗΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΘΡ. ΖΑΗΜΗΣ.

Ὁ Θρασύβουλος Ζαήμης ἐγεννήθη τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1822, ἐν Κερπηνῇ τῶν Καλαβρύτων, ἐκ πατρὸς τοῦ Ἀνδρέου Ἀσημάκη Ζαήμη, καὶ μητρὸς τῆς Ἑλένης, θυγατρὸς τοῦ Ἰωάννου Παπαγιαννοπούλου ὀνομασθέντος Δηλιγιάννη, ἐκ Λαγκαδίων, Προσττοῦ τῆς Πελοποννήσου. Ἀπεβίωσεν οὗτος ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 58. Θανόντος τοῦ πατρὸς του Ἀνδρέου Ζαήμη, τὴν 4 Μαΐου 1840, ὁ νέος Θρασύβουλος ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν,

νὰ δεχθῆ κατόπιν τὴν πρωθυπουργίαν, προσενεχθεῖσαν αὐτῷ. Ἀξιάσης τῆς Συνελεύσεως, διορίσθη Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Τὸν 8βριον τοῦ 1865, μετέσχε τοῦ ὑπὸ τὸν Δεληγεώργην βραχυβίου ὑπουργείου, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν. Τότε, καταργηθέντος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, παρητήθη τῆς θέσεως τοῦ ὑπουργοῦ. Τῷ 1868, ἐγένετο Βουλευτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη ἀντιπολιτεύσεως. Τῷ 1875 ἐξελέχθη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, μετὰ τὸν Κουμουνδοῦρον, κληθέντα εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. Ὅτε τῷ 1877 συνεχροτήθη τὸ Οἰκου-

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΖΑΗΜΗΣ

τὸν Αὐγούστον τοῦ 1843· σπουδάζας ἐκεῖ τὰ νομικά, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1847. Τῷ 1850 ἐξελέχθη Βουλευτὴς Καλαβρύτων. Τῷ 1855 ἐξελέχθη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, τῷ δὲ 1859 ἐγένετο Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Τὸν Μάιον τοῦ 1864, πρωθυπουργοῦντος τοῦ Βάλβη, ἀπεστάλη εἰς Ἑπτανήσον, ὡς ἑκτακτος Ἀπεσταλμένος ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐξ Ἑπτανήσου πληρεξουσίων καὶ ἐγκαθιδρύσῃ ἐν ταῖς νήσοις τὰς ἐλληνικὰς Ἀρχάς. Ἐπανελθὼν ἐξ Ἑπτανήσου, ἀπέτρε νὰ μεθέξῃ τοῦ ὑπουργείου Κανάρη καὶ

μενικὸν ὑπουργεῖον, ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, παραιτηθεὶς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1878 μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του.

Ὁ Ζαήμης εἶναι ὁ ιδρύσας, ὡς Πρωθυπουργὸς, τὸν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, οὗ ὁ σκοπὸς ἀνεγνωρίσθη ἐθνικώτατος καὶ αἱ ὑπηρεσίαι ὑπὲρ τοῦ ἐλληνισμοῦ τελεσφόροι. Ὁ Θ. Ζαήμης ἐνυμφεῖθη, ἐν ἔτει 1856, τὴν πρεσβυτέραν θυγατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου Κ. Μουρούζη Ἐλίξαν, ἀναδειχθεῖσαν ἀνταξίαν αὐτοῦ σύζυγον καὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, πιστὴν διάδοχον, μίαν δὲ

συνάμα τῶν διαπρεπῶν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπὶ νομοσύνῃ ἑλληνίδων. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα. Ὁ Ζαήμες ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον εὐπαιδύτων πολιτευομένων, ἐνήμερος δὲ εἰς τὰς τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης προόδους, ὡς φιλιαναγνώστης εἰς ἄκρον. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ εἶναι μία τῶν πλουσιωτέρων ἰδιωτικῶν πολιτικῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπαρκῶς μαρτυροῦσα, περὶ τῆς παιδείας καὶ τῆς σοβαρότητος αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ, ὡς τῶν βιβλίων του ἡ κατάστασις μαρτυρεῖ, οὐχὶ στολισμὸς τοῦ γραφείου, ἀλλ' ἐνεργὸν κεφάλαιον.

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ:

Κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1852, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἰδρῶσιν πολιτικὴν ἐφημερίδα, ἢτοι ἐφημερίδα μεταδίδουσαν πολιτικὰς εἰδήσεις χωρὶς εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὁ ὑπουργὸς ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἢ ἀποποιηθῇ τὴν ἀδειαν ἐὰν εὐηρεστεῖτο, χωρὶς νὰ φέρῃ τοὺς λόγους.

Ἐὰν ἡ ἀδεία ἐδίδετο οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ φύλλου ὑπεχρεοῦντο νὰ καταθέσωσι 50,000 φρ. ὡς ἀσφάλειαν διὰ τὰ πρόστιμα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐφημερίς ἠδύνατο νὰ καταδικασθῇ.

Πᾶσα πολιτικὴ ἐφημερίς ὑπέκειτο εἰς φόρον ἑξ λεπτῶν κατ' ἀντίτυπον· ὁ φοβερός οὗτος φόρος λίαν ἀνεχαίτιζε τὴν κυκλοφορίαν μεγάλου ἀριθμοῦ ἀντιτύπων.

Δι' ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ ἡγεμόνος, τῶν ὑπουργῶν, τοῦ κλήρου, τῶν ἀρχῶν, ἢ οἰουδήποτε ὑπαλλήλου, διὰ ψευδεῖς εἰδήσεις, δι' αὐστηρὰς κρίσεις κατὰ ἐπισήμου τινος πράξεως, δι' οἰονδήποτε δυσάρεστον εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ἢ ἐφημερίς ὑφίστατο παραινέσεις, μετὰ δύο παραινέσεις ὑφίστατο παῦσιν δύο μηνῶν, καὶ μετὰ τοῦτο παντελῆ κατάργησιν. Ἐφείτις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐπετρέπετο ἡ θέλησις τοῦ ὑπουργοῦ ἢτο νόμος, καὶ οὐδεμία κατὰ τοῦτου ἀντίστασις ἐπετρέπετο. Ἐὰν ἡ κυβέρνησις προστίμα, ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ ἄλλως πως· ἠδύνατο νὰ καταδιώξῃ μίαν ἐφημερίδα ποινικῶς (ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκδότου, τοῦ τυπογράφου, καὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ προσβλητικοῦ ἀρθροῦ) ἐνώπιον τοῦ Πλημμελιοδικείου, καὶ ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τῆς «διεγέρσεως τῶν πολιτῶν εἰς μῖσος ἢ περιφρόνησιν κατὰ τῆς κυβερνήσεως.» Τυπογράφος, ἐκδότης καὶ ἐφημεριδογράφος καὶ οἱ τρεῖς ὑπέκειντο εἰς καταδίωξιν, καὶ εἰς τιμωρίαν προστίμου ἢ φυλακίσεως. Τὸ πρόστιμον ἐποικίλλε μεταξὺ 50—10,000 φράγκων ἢ δὲ φυλακίσις ἀπὸ 7 ἡμέρας ἕως 2 ἔτη. Τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον δὲν ἐδίκαζε τὰ ἀδικήματα τοῦ τύπου, καὶ ἐπομένως πᾶσα καταδίωξις ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἐπέσυρε καταδίκην. Κατὰ τὰ δεκαπέντε ἔτη τὰ ὁποῖα παρήλθον ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας, καταδιώχθησαν ἕως, περὶ τοὺς 200 ἐφημεριδογράφοι διὰ τολμηρότητα γλώσσης ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσι τῆς Γαλλίας· ἀλλὰ λυπηρὸν ἐστὶ τὸ γεγονός ὅτι οὐδεὶς τούτων ἠθώθη.

Οἰαδήποτε φιλολογικὴ ἐφημερίς νύξιν ἀπλῶς ποιουμένη περὶ πολιτικῶν, ὑφίστατο ἄμεσον παῦσιν, καὶ ὁ ἐκδότης αὐτῆς κατεδικάζετο ἀμετατρέπτως εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλακίαν. Οὐδεμία πλὴν πολιτικῆς ἐφημερίδος ἐπετρέπετο νὰ δημοσιεύῃ εἰδοποιήσεις ἢ παρὰβασίς τοῦ νόμου τούτου ἐπέφερε τὴν κατάργησιν τῆς ἐφημερίδος καὶ τὴν φυλακίαν τοῦ ἐκδότου, μετὰ καὶ προστίμου. Οὐδὲν ἄρθρον ἠδύνατο νὰ δημοσιευθῇ ἐν πολιτικῇ ἐφημερίδι χωρὶς τῆς ὑπογραφῆς εἴτε τοῦ συγγραφέως εἴτε τῆς τοῦ ἐκδότου, ὅστις καθίστατο αὐτοδικαίως ὑπεύθυνος διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

Ἐὰν τὸ ἄρθρον κατεχωρίζετο εἰς μὴ πολιτικὴν ἐφημερίδα, ὁ συντάκτης καὶ οὐχὶ ὁ συγγραφεὺς προσβλητικοῦ ἀρθροῦ, νῦθύνετο. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη ἔφερον εἰς δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ὡς συνέβη εἰς τὸ *Evénement* τὸ 1866, ὅτε ὁ συντάκτης, καίτοι ἀπὸ τῶν Παρισίων, κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλακίαν δι' ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἄλλος κατεχώρησεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ νόμος τοῦ 1852 ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ διατάξῃ τὴν κατάσχεσιν οἰουδήποτε φύλλου τὸ ὁποῖον ἠθελε, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πώλησιν αὐτοῦ εἰς τὰς ὁδοὺς δι' ὅσον δῆποτε χρόνον ἠθελε, καὶ ὑπὸ οἰονδήποτε πρόφασιν, ἢτοι ὁ ὑπουργὸς ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ μίαν ἐφημερίδα, χωρὶς ἐμπόδιον, ἀρκεῖ νὰ εὐηρεστεῖτο νὰ πράξῃ τοῦτο.

Νεώτεροι νόμοι ὀλίγον τι ἐμετρίασαν τὰς ἀσπλάγχνους ταύτας διατάξεις. Ἐἵναι τῶρα δυνατόν νὰ ἰδρῶσῃ ἐφημερίς χωρὶς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ· τὸ ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων δικαίωμα ἡλαττώθη ἀπὸ 6 εἰς 5 λεπτὰ κατὰ φύλλον. Τὸ σύστημα τῶν παραινέσεων καταργήθη· καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι κατηγορούμενοι διὰ παραβάσεις τοῦ τύπου δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς φυλακίαν, ἀλλ' εἰς πρόστιμα καὶ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πέντε ἔτη.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΗ'.

Ἡ χρῆσις τῶν φύλλων.

Μία χρῆσις τῶν φύλλων, εἶναι, ὡς ἀνωτέρω εἶπαμεν, ἡ παροχὴ ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα. Ἐν θερμῷ κεντρῷ ὁ ἀήρ θὰ ἦτο ξηρότατος καὶ δυσάρεστος ἐὰν τὰ φύλλα δὲν ἔπνεον ὑγρασίαν ἐκ τῶν πόρων αὐτῶν. Τοῦτο γίνεται φανερόν ὅταν ἐν θερμῇ ἡμέρᾳ ὁδοπορῆ τις διὰ μέσου ἀμμόδου· πεδιάδος· ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι φύλλα πλὴν ὀλίγου χόρτου. Ἐνταῦθα οὐδὲν ἀποπνέεται ὑγρασία δι' ἧς νὰ ἐλαττωθῇ ἡ θερμότης τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τις ἐκ τοῦ καίοντος ἡλίου.

Ἐτέρη χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι ὅτι εἰσὶν εὐάρεστα καὶ ὠραία τὴν θέαν. Περὶ τούτου ἐλαλήσαμεν ἐν ἐτέρῳ κεφαλαίῳ.

Ἐτέρη χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι νὰ παρέχωσι σκιά. Γινώσκωμεν πόσον αὕτη εἶναι ἀναφυκτικὴ ἐν

θερμῇ ἡμέρᾳ. Ὅταν ἐν πόλει τινι βαίνωμεν διὰ τῶν ὁδῶν ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι δένδρα, πόσον θερπὸν εἶναι νὰ ἐξερχώμεθα τοῦ ζέοντος ἡλίου καὶ νὰ εἰσέρχώμεθα ἐπὶ πλατείας πλήρους δένδρων! Πόσον ἀναπαυτικῶς βόσκουσιν ἀγελάδες ἐν μέσῳ δένδρων κατὰ τὴν μεσημβρίαν, μασσῶσαι τὸ χόρτον!

Ἄλλ' ἡ ἐκ τῶν φύλλων σκιά δὲν ὠφελεῖ μόνον τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα· ὠφελεῖ καὶ τοὺς καρπούς ἐὰν δὲν εἶναι παραπολὺ παχεία. Ὁ ἥλιος πολλάκις εἶναι λίαν θερμὸς διὰ τοὺς καρπούς, ἐὰν πίπτῃ ἐπ' αὐτῶν ἐν πληρῇ δυνάμει· τὰ φύλλα ἐπομένως σκιάζουσιν ἐν μέρει τούτους.

Ἡ κυριώτερα χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι νὰ φυλάττωσι τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ αὐξάνωσιν αὐτά. Ἐὰν ἀπογομνώσῃτε φυτὸν τι τῶν φύλλων αὐτοῦ, ἅμα ὡς φύονται, μετ' οὐ πολὺ τὸ φυτὸν θὰ φονευθῇ. Ἐνίοτε οἱ σκώληκες τρώγουσι τὰ φύλλα ἐπὶ τῶν δένδρων. Ἐὰν τοῦτο γίνηται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος εἰς δένδρον τι τὸ δένδρον θνήσκει. Ἐγίνωσκον ἕνα ὅστις ἀπεγύμνωσε ἐν κλήμα τῶν φύλλων αὐτοῦ, νομίζων ὅτι αἱ σταφυλαὶ θὰ ἠῤῥξανον πλείοτερον. Εἶχεν ἴδει οὗτος ἀνθρώπους ἀφαιροῦντας τινὰς τῶν κλάδων ἀπὸ ὠραίου κλήμα, ὅπως διὰ τούτου αἱ σταφυλαὶ γίνωνται μεγαλείτεροι καὶ ὠραιότεροι, ἐνόμισεν ἐπομένως ὅτι ἐὰν ἀπεγύμνωσε τὸ κλήμα πάντων τῶν φύλλων, ὁ χυμὸς θὰ εἰσῆρχετο ἅπας ἐντὸς τῶν σταφυλῶν καὶ θὰ καθίστα αὐτοὺς μεγίστους. Ἐνόμιζε πρὸς τούτους ὅτι ὁ ἥλιος θὰ καθίστα αὐτοὺς ταχέως ὠρίμους· ἀλλ' εὗρεν ὅτι αἱ σταφυλαὶ ἔπαυσαν νὰ αὐξάνωσι καὶ ἐμαράνθησαν καὶ κατέπεσαν. Δύο λόγοι ὑπάρχουσι τοῦ τοιούτου. Ὁ ἥλιος ἦτο παραπολὺ θερμὸς διὰ τὰς σταφυλάς ὅταν πᾶντα τὰ φύλλα ἐξέλειπον, πλὴν δὲ τούτου ἐχρειάζοντο τινὰ φύλλα νὰ τηρῶσι τὰς σταφυλάς εἰς τὴν ζωὴν.

Τὰ φύλλα ἔχουσι τὴν αὐτὴν χρησιμότητα εἰς τὰ φυτὰ οἷαν οἱ πνεύμονες εἰς τὸ ζῶον. Ὁ ἀήρ ὁ εἰσερχόμενος εἰς τοὺς πνεύμονας ἡμῶν συντελεῖ νὰ κρατῇ ἡμᾶς εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ αὐξάνῃ ἡμᾶς· οὕτω καὶ ὁ ἀήρ ὅστις εἶναι περὶ τὰ φύλλα φυτοῦ τινος ἢ δένδρου συντελεῖ εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ αὐτὸ ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ τὸ αὐξάνῃ. Πῶς τοῦτο γίνεται θέλετε ἐννοήσει βραδύτερον.

Ἐν πράγμα περὶ τούτου δύνασθε νῦν νὰ ἐννοήσῃτε, τοῦτο δὲ εἶναι λίαν περιέργον· ὁ ἀήρ δὲν τηρεῖ τὰ φυτὰ ἐν τῇ ζωῇ ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅς καὶ τὰ ζῶα. Γινώσκετε ὅτι διὰ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ἀέρος τὸν καθιστῶμεν κακόν· ἐπομένως πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε προμηθειαν νέου ἀέρος. Τί νομίζετε δὲ ὅτι γίνεται τὸ κακὸν μέρος τοῦ ἀέρος τὸ ὁποῖον ἀναπνέομεν ἐκ τῶν πνευμόνων; Τὰ φύλλα ὅσα εἶναι περὶ ἡμᾶς τὸν εἰσπνέουσι, καὶ ὠφελοῦνται ἐξ αὐτοῦ ὡς ἐπίσης αὐξάνουσι καὶ μετ' αὐτῶν τὰ φυτὰ ἐφ' ὧν εἶναι προσκεκολλημένα. Ταῦτα τότε, ὡς οἱ πνεύμονες ἡμῶν, εἰσπνέουσι καθ' ὅλον τὸν χρόνον ἀέρα καὶ ἐκπνέουσι τοῦτον. Τὰ φύλλα λαμβάνουσι ὅσον δίδου-

σιν οἱ πνεύμονες καὶ οἱ πνεύμονες λαμβάνουσι ὅσον τὰ φύλλα δίδουσι. Οὕτω οἱ πνεύμονες καὶ τὰ φύλλα ἔχουσιν εἶδος τι συναλλαγῆς μεταξὺ τῶν, τὴν ὁποίαν ἀδιαλείπτως διενεργοῦσιν, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀμφοτέροι ὠφελοῦνται. Ἀμφοτέροι λαμβάνουσι ὅ,τι χρειάζονται, καὶ ἐκποιοῦσιν ὅ,τι δὲν χρειάζονται.

Ἄλλ' ἐν τῷ χειμῶνι, ὅταν τὰ φύλλα πάντα ἀπολεσθῶσιν πλὴν τῶν ἐπὶ τῶν ἀειθαλῶν, πῶς ἡ συναλλαγή αὕτη μεταξὺ πνευμόνων καὶ φύλλων διενεργεῖται; Οἱ πνεύμονες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χρόνου ἐκπνέουσι κακὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἱκανὰ φύλλα ἐπὶ τῶν ἀειθαλῶν ἵνα τὸν εἰσπνέωσι καὶ ἀποδώσωσι τὸν καλὸν ἀέρα. Τότε τί γίνεται; Ἡ συναλλαγή τότε ἐκτείνεται εἰς ἀπόστασιν μακρὰν ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χῶραις. Ὁ κακὸς ἀήρ μεταβαίνει ἐκεῖ, καὶ τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα τὸν λαμβάνουσιν ἐντὸς τῶν πόρων αὐτῶν ἀποδίδουσι τὸν καλὸν ἀέρα, ὅστις ἀμέσως ἐκτείνεται πανταχόσε, καὶ εἰς τοὺς τὰ βόρρεια κλίματα κατοικοῦντας. Εἶναι ἐλευθέρη ἐμπορία αὕτη—ἐλευθέρη ὡς ὁ ἀήρ. Οὐδὲ τοσοῦτον πολὺς κακὸς ἀήρ παράγεται τὸν χειμῶνα ὑπὸ τῶν πνευμόνων ὅσος κατὰ τὸ θέρος, διότι πολλὰ ζῶα εἴτε ἀπονεκροῦνται εἴτε διατελοῦσιν ἐν ναρκώσει. Ἄλλ' ὅσος παράγεται διατίθεται κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ τοιοῦτον τρόπον.

ΟΦΕΙΣ ΕΝ ΝΟΤΙΩ ΑΜΕΡΙΚῆ

Ἐν τοῖς λειμῶσι τοῦ Ἰξακούβου ἐν Γουϊνέᾳ εἶδον, λέγει τις περιηγητῆς, τὸ θαυμαστότατον ἅμα δὲ καὶ φοβερότατον θέαμα, ὅπερ δύναται νὰ ἰδῇ ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου καὶ ἐνῷ εἶναι σύνηθες τοῖς ἐγγχωρίοις, οὐδεὶς ἔτι περιηγητῆς περιέγραψεν αὐτό. Ἡμεῖς δέκα ἄνθρωποι ἐπιπτοι, ὧν προεπορεύοντο δύο πρὸς ἀσφάλισιν τῆς πορείας, ἐμοῦ προτιμῶντος νὰ περιζωνεύω τὸ μέγα ἄλσος. Ὁ ἕτερος τῶν σχηματιζόντων τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν μαῦρος, ἐπιστρέψας καλπάζων μοι λέγει. «Ἐδῶ, κύριε, ἔλα νὰ ἰδῇς τοὺς ὄφεις συσσωρευμένους,» δεικνύων μοι συγχρόνως σωρὸν τινα ὑψόμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος καὶ ὄψιν ἔχοντα τροπαίου, ἐξ ὀπλων ἀνεγερθέντος. Εἷς τῶν συντρόφων τότε μοι λέγει. «Τοῦτο βεβαίως ἐστὶ συνέλευσις ὄφεων ἀλλήλοις συνεπιωρευθέντων μετὰ σφοδρὰν καταιγίδα. Ἡκουσα περὶ τούτου, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδον τοιαύτην ὄφροσυνέλευσιν. Προχωρῶμεν λοιπόν, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ μὴ πολὺ πλησίον.» Ἀπειχόμεν εἰκοσι βήματα τοῦ τροπαίου τῶν ὄφελων. Οἱ ἵπποι τρομάξαντες δὲν ἤθελον νὰ προχωρήσωσι περαιτέρω, εἰ καὶ μηδεὶς εἶχε πρὸς τοῦτο κλίσιν. Αἴφνης ὁ πυραμιδοειδῆς σωρὸς διερευθισθεὶς ἐκπέμπει φρικώδεις συριγμούς· ὄφεων δὲ χιλιάδες συνεσπειρομένων προεκβάλλουσιν ἐκ τοῦ κύκλου τὰς φρικαλέας αὐτῶν κεφαλὰς, παρουσιάζοντες ἡμῖν τὰ ἰοβόλα αὐτῶν γλωσσίδα καὶ βλοσυροὺς αὐτῶν ὀφθαλμούς. Ἡτοιμάσθη πρῶτος νὰ στρέψω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅτε εἶδον τὴν τρομερὰν φάλαγγα ἐμμένουσαν ἐν τῇ θέσει τῆς καὶ

ἐαινομένην εὐδιάθετον πρὸς ἄμυναν μᾶλλον ἢ πρὸς φρίθωσιν. Ἐντεῦθεν θαρρυνθεὶς περιήλθον τὴν φάλαγγα, ἵνα ἐπιθεωρήσω τὸν τρόπον τῆς παρατάξεως καὶ εἶδον, ὅτι ἐκάστη πλευρὰ ἐβλεπε πρὸς τὸν ἐχθρόν. Τότε ἐζήτησα τὴν αἰτίαν τῆς πολυαριθμοῦ ταύτης συγκεντρώσεως καὶ συνεπέρανα, ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ὄψεων, φοβηθὲν ἐχθρόν τινα, ὅστις πιθανὸν νὰ ἦτον ὁ μέγας ὄφις τοῦ Καῦμάνου, συνεσπειρώθη κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον, ὅπως ὑπερασπισθῆ κατὰ τοῦ φανέντος ἐχθροῦ.

Ὁ διάσημος κήρυξ τοῦ Θείου λόγου ἐν Βοστώνη κ. Ἰωσήφ Κουκ ἀπήγγειλε πρό τινας χρόνους λόγον ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἐν ᾧ ἐξήρε τὰ ὠφελήματα τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐπρότεινε σχέδιον, ὅπερ ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι χρόνῳ ἴσως ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Μεγάλη Βρετανία, αἱ Ἠνωμέναι τῆς Ἀμερικῆς Πολιτεῖαι, ἡ Αὐστραλία, αἱ Ἰνδίαί, θὰ ἀπετέλουσαν συμμαχίαν δι' ἧς νὰ προσπύξωσι τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Πόση δὲ δύναμις δυνατὸν νὰ ἦναι κατόπιν τοιαύτης συμμαχίας; Ἐν Βρετανίᾳ ὑπάρχει πληθυσμὸς 400,000,000 ἀνθρώπων, ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις ἐτέρων 40,000,000. Ἐν τῷ Καναδᾷ καὶ τῇ Βρετανικῇ Ἀμερικῇ 4,000,000, ἐν ταῖς Δυτικαῖς Ἰνδίαῖς καὶ τῇ Γουιάνῃ ἕτερον ἐν ἑκατομμύριον. Ἐν Αὐστραλίᾳ 2,500,000 ἀνήκοντες τῇ Βρετανικῇ αὐτοκρατορίᾳ. Ἐπίσης ἐν ταῖς διεσπαρμέναις Βρετανικαῖς κτήσεις τῆς Μεγάλης Βρετανίας πλέον τῶν 3,000,000 λαοῦ. Ἐχομεν ἐν τῇ Ἀφρικῇ 1,500,000 καὶ ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς 240,000,000 ὧν ἄρχει ἡ Ἀγγλία. Ἐὰν πάντα ταῦτα τὰ διεσπαρμένα ἑκατομμύρια ἐνωθῶσι, θὰ ἔχωμεν 325,000,000 ἐν Ἀγγλαμερικανικῇ συμμαχίᾳ, ἡ σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου.

Μετὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα πλέον τοῦ τετάρτου θὰ ἦτον ἐντὸς τῆς πιθανῆς ταύτης συμμαχίας. Εἰς τὴν συμμαχίαν ταύτην πιθανῶς θὰ προσεκολλῶντο ἡ Ἰσπανία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἡ ὁμοσπονδία αὕτη θὰ ἐλάμβανε πᾶν μέτρον ὑπερασπίσεως ἐαυτῆς ἐν περιπτώσει προσβολῆς. Τὸ μέρος τὸ μᾶλλον ἐκτεθειμένον εἰς προσβολὴν θὰ ἦτον αἱ Ἰνδίαί. Ἡδυνάμεθα νὰ προσβληθῶμεν παρὰ τῆς Ρωσίας ἐκ τοῦ μέρους τούτου. Ἀλλ' ἅμα ἐνωθῶσι 325,000,000 ἄνθρωποι καὶ δηλώσωσιν ὅτι θέλουσιν νὰ ἔχωσιν εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν, ἐπὶ τέλους θὰ εἶχον εἰρήνην μετὰ τοῦ κόσμου.

Ὁ Δρ. Ἀδάμ Κλάρκ ἀνθιστάμενος εἰς τὸ εἶναι τὰς γυναῖκας ἱεροκλήρικας ἀστειῶς ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάν-

τησιν, «Ἐὰν μία ὄνος ἐπέπληξε τὸν Βαλαάμ, καὶ ἐν πτηνὸν τῆς αὐλῆς ἐπετίμησε τὸν Πέτρον, διατί ἡ γυνὴ νὰ μὴ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτιμᾷ τὴν ἁμαρτίαν;» Ἡ κατάταξις αὕτη μεταξὺ ὄνων καὶ πτηνῶν δὲν εἶναι βεβαίως λίαν περιποιητικὴ. Τὴν πρώτην παραβολὴν εὐφωῶς ἀντέκρουσε μία μαύρη ἥτις ποτὲ ὑπῆρξε δούλη: «Ἴσως μία λαλοῦσα γυνὴ εἶναι ὡς ἡ ὄνος, εἶπεν αὕτη, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ἐν πρᾶγμα—ἡ ὄνος εἶδε τὸν ἄγγελον, ἐνῶ ὁ Βαλαάμ οὐδὲν εἶδεν αὐτόν.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ἐκ τῆς πρωτεουσῆς τοῦ Μαυροβουνίου ἀναφέρονται τ' ἀκόλουθα χαρακτηριστικὰ τῆς ἠθικότητος τοῦ λαοῦ ἐκείνου. Ἀπὸ 25 ἐτῶν οὐδὲν κακούργημα συνέβη ἐπὶ ἰδιοτελεῖ σκοπῷ, ἀπὸ ἐνὸς δὲ καὶ ἡμίσεως αἰῶνος οὐδεμίᾳ αἰτήσεσι διζυγίου ἐγένετο, τούτου ἐπιτρεπομένου μόνον τῇ αἰτήσεσι τῆς γυναικὸς.

* * * Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας αὐτοπροσώπως παρασταται εἰς τὴν ἐνέργειαν δοκιμασιῶν νέων μηχανημάτων. Ἐρευρέτης τις ἐν Βρασιλίᾳ ἐσχάτως ὑπέβαλε μηχανήμα δι' οὗ ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ ἀμαξοστοιχία ἐν πληεὶ ὀρμῇ τρέχουσα. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέβη αὐτὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ ὅταν ὁ μηχανικὸς εἶδεν ἐξαιφνης βράχον κείμενον πρὸ τῆς ὁδοῦ ἔλαις δυνάμεσιν ἐνήργησε τὴν ἀναχαίτησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις πρᾶγματι ἐστάθη. Ὁ βράχος ὅμως εὐρέθη κατασκευασμένος ἐκ χάρτου, τεθεὶς ἐκεῖ τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος.

* * * Γενομένης προτάσεως ἐράνου πρὸς συλλογὴν χρημάτων ἐκ τῆς προσόδου τῶν ὀπίων νὰ χορηγῆται σύνταξις εἰς τὸν πρώην πρόεδρον τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν στρατηγὸν Γράντ, συνήχθη τὸ ποσὸν 141,000 δολλάρων.

* * * Ἡ εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων κατὰ τοὺς δέκα μῆνας ἐνεστώτους ἔτους εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτεῖας ἀνήλθεν εἰς τὴν ἀξίαν 651,000,000 δολλ. ἡ δὲ ἐξαγωγή κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα εἰς 707,000,000 δολλάρια.

* * * Τὸ χρέος τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνέρχεται εἰς 187,279,419 δολλάρια ἤτοι 686,397,095 φράγ. ἦτοι εἶναι τριπλάσιον τοῦ δημοσίου χρέους τῆς Ἑλλάδος.

* * * Κατὰ τινα ἔκθεσιν τοῦ Νομάρχου Παρισίων ὑπῆρχον ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ 1692 παῖδες ἀστεργοὶ καὶ παρ' οὐδενὸς ζητούμενοι· ἐκ τούτων 80 ἦσαν θήλας. Ἐκ δὲ 219,000 παιδῶν μεταξὺ τοῦ 6 καὶ 14 ἔτους ἡλικίας οἱ 7,000 εἰς οὐδὲν φοιτῶσι σχολείων.

Λόγος Αἰνιγματος Η'.

Κωνσταντινούπολις.

Ἐλυσε αὐτὸ οἱ κκ. Στ. Νικολοῦδης, Γ. Α. Παναγιωτόπουλος (Ἀθηναῖος), Π. Κ. Ἀποστολίδης (Πειραιῶς), Σ. Δ. Κιφιώτης (Πατρῶν), Γ. Ν. Βούλγαρης (Ἰδρας), Πλάτων Φ. Σκοῦρρος, Ἀχιλεὺς Ζαριφάκης, Ραδάμανθης Γ. Κρούσων, Π. Στεφανίδης (Σμύρνης), R. Birnbach (Βερολίνου).

ΓΡΙΦΟΣ 5.

ἡ

τ

Ἰανουάριος
Φεβρουάριος
Μάρτιος
Ἀπρίλιος

Θαι Π R Εἶπα T

Ζεὺς πολέμου ὄρος Θεσσαλίας

Πλάτων Φ. Σκοῦρρος.